

19 בדצמבר, 2019

באמצעות דואר אלקטרוני:
hofesh.media@justice.gov.il

לכבוד
גבי מיטל כץ, עו"ד
הממונה על העמדת מידע לציבור
משרד המשפטים
רח' צלאח א-דין 29
ירושלים 9149001

ח.ג.,

הנדון: התנגדות לבקשה לעיון במסמכים על-פי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 – פנייתך מיום 19.11.2019

בשם מרשתנו, [REDACTED] בע"מ (להלן – [REDACTED]), אנו מתכבדים לפנות אליך בקשר עם העניין שבנדון, כדלקמן:

א. כללי

1. ביום 19.11.2019 נתקבלה אצל מרשתי פנייה מטעם הממונה על העמדת מידע לציבור במשרד המשפטים (להלן בהתאמה – "משרד המשפטים" ו"הפנייה").
2. כפי שעולה מן הפנייה, ביום 5.9.2019 התקבלה במשרד המשפטים בקשה של עמותת "הצלחה – התנועה הצרכנית לקידום חברה כלכלית הוגנת" (להלן – "העמותה"), לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן – "חוק חופש המידע"), לקבל חוות דעת שנכתבה על-ידי ד"ר שלומי פריזט, מחדש ספטמבר 2014, בנושא "ניתוח כלכלי של השפעת פעילותו של עיתון חינמי בהיקף משמעותי על שוק העיתונות בישראל" (להלן – "הבקשה לגילוי מידע" ו"המידע המבוקש", בהתאמה).
3. על-פי הנטען בבקשה לגילוי מידע, המידע המבוקש הוצג "למשרד המשפטים ולועדת השרים לענייני חקיקה" במהלך הדיונים על הצעת החוק לקידום ולהגנת העיתונות הכתובה בישראל, התשע"ד-2014.

[REDACTED]

[REDACTED]

4. מתנגדת למסירת המידע המבוקש. כידוע, דיוני ועדת השרים לענייני חקיקה עצמם, אינם פומביים, לא נערכים בהם פרוטוקולים, והחלטות ועדת השרים אינן כוללות פירוט שמי של המצביעים בעד ונגד החלטות. רק החלטות ועדת השרים לענייני חקיקה הן שמתפרסמות.

5. הסדר זה בדבר אופן ניהול דיוני ועדת השרים לענייני חקיקה נועד, בין היתר, על מנת לאפשר דיון ענייני ונטול "רעשי רקע", תוך יצירת איזון בין אינטרס הציבור לדעת, לבין הצורך בהבטחת דיון ענייני ופתוח כאמור.

6. כפי שיפורט להלן, אותם קריטריונים ואיזונים חלים גם על חומרים המוכנים ומוגשים לוועדת השרים לענייני חקיקה. הדברים אף עולים בקנה אחד עם חוק חופש המידע וההגבלות על מסירת מידע בהתאם לו. מדיניות ציבורית ראויה, אינה יכולה להלום מסירת וחשיפת מסמכים שנמסרו לוועדה, לצורך דיון מקצועי, במסגרת גיבוש מדיניות. מדיניות שכזו תפגע בציבור, שכן היא תרתיע גורמים שונים מהגשת עמדותיהם לשרים, תרתיע ממסירת עמדות כנות, תפגע בהליכי חקיקה ועוד.

7. ממילא יובהר, כפי שנפרט להלן, כי מתנגדת למסירת המידע המבוקש בפניה שבנדון, בשל היותו מידע המהווה, בהתאם לחוק חופש המידע, מידע שאין לגלותו, כפי שיפורט להלן.

ב. חוק חופש המידע – המסגרת הנורמטיבית

8. התכלית העומדת בבסיסו של חוק חופש המידע, הינה ליצור שקיפות בפעילות הרשות הציבורית, באופן שיאפשר לציבור לפקח על תקינות פעילויותיה של הרשות.

9. כך, נקבע, למשל בע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ, תק-על 2006(1) 697 (2006), בפסקה 8 לפסק הדין:

"שקיפות פעולותיהן של רשויות השלטון מאפשרת לאזרחים להתחקות על פעולות אלה ועל השיקולים שעמדו בבסיסן ולבקורן, ככל שהדבר דרוש, והיא תורמת תרומה מכרעת ל'היגיינה הציבורית' ולשיפור איכותה של פעולת הרשות בידעה כי פעולותיה ותהליך קבלת החלטותיה חשופים ושקופים לעין הציבור..."

ראו גם: ע"מ 7024/03 גבע נ' גרמן, ראש העירייה הרצליה תק-על 2006(3) 3662, פסקה 12 לפסק הדין (2006) (להלן – "עניין גרמן").

10. יחד עם זאת, הזכות לקבלת מידע מרשות ציבורית אינה זכות מוחלטת, והיא נסוגה מקום שישנם אינטרסים או זכויות המתנגשים בה.

11. ראו, בהקשר זה, את דברי בית המשפט העליון בבג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל מחוז י-ם (פורסם בנבו, 30.7.2006):

"כרם, זכותו של הפרט לקבל מידע הנוגע לו והמצוי בידיה של הרשות אינה זכות מוחלטת. היא עלולה להתנגש בזכויותיהם של פרטים אחרים ובאינטרסים ציבוריים בעלי משקל. על כן, כאשר הרשות בוחנת את בקשתו של הפרט לעיון במידע, עליה לערוך איזון בין הזכויות והאינטרסים המתנגשים על מנת להגיע להחלטה סבירה וצודקת."

12. בע"מ 10845/06 שידורי קשת בע"מ נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (פורסם בנבו, 11.11.2008) (להלן – "עניין שידורי קשת") התייחס כבוד השופט י' דנציגר לפגיעה אפשרית בזכויותיהם של צדדים שלישיים, שעלולה להיגרם בעקבות מסירת מידע, בהתאם לחוק חופש המידע, בציינו בפסקה 68 לפסק הדין, כדלקמן:

"כאשר רשות ציבורית שוקלת האם לגלות מידע אשר גילוי עולל לפגוע בצד שלישי, עליה

לשוות לנגד עיניה את תכליתו העיקרית של עקרון חופש המידע, שהיא לחשוף לעין הציבור את פעולותיה שלה. החוק לא נועד לגרום פגיעה במי שמסר מידע לרשות ציבורית או במי שמידע על אודותיו הגיע לידיה. לפיכך, גילוי של מידע אשר עלול לפגוע באופן ממשי בצד שלישי יהיה מותר רק אם יתקיים עניין ציבורי חיוני שיצדיק זאת..."

13. בענייננו, נוכח העובדה, שמדובר במידע אשר הוגש במסגרת הליך חקיקה, מתוך ציפייה שיישמר בסודיות המתחייבת, ובשים לב לכך שמבקש המידע לא הצביע בענייננו על "עניין ציבורי" (לפחות כפי שעולה מהבקשה שהועברה לעיונה של [REDACTED]), המצדיק את חשיפתו של המידע המבוקש, וכן נוכח שורה של טעמים נוספים שיפורטו בהתנגדות זו להלן, יהא זה נכון, ראוי וצודק לדחות את הבקשה, ולמנוע את מסירת המידע המבוקש.

14. לכך יש להוסיף, כי חשיפת מידע שנמסר על-ידי גורמים פרטיים לרשות, תחת ציפייה לסודיות כאמור עלולה לפגוע בשיתוף הפעולה החיוני והנחוץ להליכי חקיקה, ובכך לשבש את התפקוד התקין של הרשות.

ג. חשיפת המידע המבוקש עלולה לשבש את יכולתה של הרשות לבצע את תפקידיה, לא כל שכן כאשר מדובר במידע אודות מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב

15. הוראת סעיף 9(ב)1 לחוק חופש המידע, קובעת כי רשות ציבורית אינה חייבת למסור מידע, מקום שבו גילוי המידע "עלול לשבש את התפקוד התקין של הרשות הציבורית או את יכולתה לבצע את תפקידיה".

16. להווי ידוע, כי פעילות הרשות תלויה, במידה רבה, בשיתוף הפעולה מצד גופים עסקיים פרטיים ובכוננות למסור לה מידע, הכולל, לא אחת, נתונים מסחריים ועסקיים הנוגעים להם ואשר בהם הם מחזיקים. נתונים אלה מועברים תחת ובהסתמך על ציפייה, הבנה ואף התניה מפורשת, שלא יחשפו בפני גורמים שלישיים.

17. בענייננו, מקום שהוגשה חוות הדעת במסגרת הליכי חקיקה, מתוך ציפייה סבירה, כי מסמך זה יותר סודי וחסוי, ברי כי אין מקום למסור את חוות הדעת למבקש המידע.

18. אכן, רשות שדיוניה סודיים וחסויים מפני הציבור על-פי הדין, אינה יכולה לבקש למסור מידע שנמסר לה מתוך ציפייה לשמירתו בסודיות, וזאת באמצעות חוק שנועד דווקא לפיקוח על תקינות פעילותה של הרשות (ולא של הפרט). מסירת המידע תיצור מצב אבסורדי, שבו פעילותה של הרשות תיוותר עלומה וסודית, ואילו דווקא פנייתו של האזרח לרשות היא שתחשף.

19. חשיפת המידע עלולה, אפוא, לפגוע באמון הקיים בין גופים פרטיים לבין הרשות, ולהביא להיעדר שיתוף פעולה של הגורמים הפרטיים עם הרשויות, וכתוצאה מכך לגרום לפגיעה קשה לאופן שבו מתנהלים הליכי חקיקה.

ראו: עניין קשת; בש"א 110/06 אל על נתיבי אויר לישראל בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים, סיפא סעיף 6, בעמוד 8 לתדפיס פסק הדין (פורסם בנבו, 14.12.2006).

20. הדברים נכונים אף ביתר שאת, שעה שהמידע המבוקש מהווה למעשה מידע אודות מדיניות בשלבי עיצוב.

21. סעיף 9(ב)2 קובע, כי הרשות אינה חייבת למסור מידע "אודות מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב".

22. בהקשר זה, קבע בית המשפט העליון בעניין גרמן:

"חשיפת פרטים שהינם בבחינת 'חצי מלאכה'... עשויה להטעות את הציבור ולהסיט את הדיון ממוקדו... נראה כי במקרים רבים – ואולי בחלקם הארי – משקלו של האינטרס הציבורי שבפרסום תכנם של שלבים מקדמיים של עיצוב מדיניות או של התייעצות לצורך

קבלת החלטה, פחות במידה ניכרת עד מאוד ממשקלו של האינטרס הציבורי שבפרסום החלטה, מדיניות או עמדה עקרונית אחרת.

23. בענייננו, משנמחק החוק על רקע פיזור הכנסת ה-19, לא הושלמה מלאכת עיצוב המדיניות ולכן אין מקום לחשוף את חוות הדעת.

וראו: ע"מ 1825/02 מדינת ישראל, משרד הבריאות נ' איגוד בתי אבות – א.ב.א., פ"ד נט(3) 726 (2005); עת"מ 21553-02-17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משרד האוצר (פורסם בנבו, 3.6.2018).

24. מדובר בטעם כבד משקל, המצדיק בפני עצמו את דחיית הבקשה למסירת המידע.

ד. האינטרס הציבורי בפעולתו התקינה של התהליך הדמוקרטי והבטחת חופש הביטוי, מחייב אי-חשיפת חומרים אשר עמדו בבסיס הליכי חקיקה

25. היא זה ראוי, נכון וצודק לדחות את הבקשה לגילוי מידע גם בשל הפגיעה הקשה באינטרס הציבורי. כידוע, ישנו אינטרס ציבורי ראשון במעלה בפעולתו התקינה של התהליך הדמוקרטי ובחופש הביטוי, ובפרט כאשר מדובר בהליכי חקיקה. בהליכים אלו קיימת חשיבות רבה להבטיח, בין היתר, שכל אדם יוכל להביע את דעותיו ואת עמדותיו, באשר לבעיות המדיניות התובעות פתרון והחלטה, בצורה חופשית וללא חשש, לרבות ללא חשש מחשיפת עמדותיו ומסמכים שמסר.

26. תכלית זו היא אשר עומדת גם בבסיס המדיניות הרווחת בכל הנוגע ל**סודיות** דיוני הממשלה ודיוני ועדת השרים, אשר נועדה להבטיח שיח חופשי ופתוח, ובתוך כך את לקיים את האינטרס הציבורי בפעולתו התקינה של התהליך הדמוקרטי.

27. בהקשר זה, הנחיה מספר 3.1002 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה, קובעת כדלקמן:

"המדיניות, לפיה, ככלל, אין לגלות או לפרסם פרטוקולים של דיוני הממשלה ודיוני ועדות שרים, להבדיל מהחלטות, על-מנת שלא לפגוע באפשרות של דיון ענייני ופתוח והתבטאות חופשית של השרים ושאר המשתתפים, ללא שיקולים ואילוצים הכרוכים בפרסום הדברים - בדין יסודה. שיקולים אלה הוכרו בחוק חופש המידע כמצדיקים סירוב למסירת מידע אודות דיונים וחוות דעת פנימיות (סעיף 9(ב)(4) לחוק). " (שם, בסעיף 5 להנחיה).

28. תכלית זו מתקיימת גם בענייננו ואף ביתר שאת. כאמור, אין זה סביר, כי הרשות המונעת פרסום הדיון, וזאת על מנת לשמור על דיון ענייני ופתוח והתבטאות חופשית של השרים ושאר המשתתפים, תפרסם או תגלה מסמכים שנמסרו לה תוך ציפייה סבירה לשמירתם בסודיות. כך שדווקא פעולותיה של הרשות תיוותרנה חסויות מן הציבור, ואילו פעילות הפרט תגולה.

ה. אין מקום לחשוף מידע פנימי של הרשות, לרבות חוות דעת שהוגשו על-ידי גורמים חיצוניים, לצורך קיומו של דיון פנימי

29. סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע קובע כי הרשות רשאית לסרב למסור:

"מידע בדבר דיונים פנימיים, תרשומות של התייעצויות פנימיות בין עובדי רשויות ציבוריות, חבריהן או יועציהן, או של דברים שנאמרו במסגרת תחקיר פנימי, וכן חוות דעת, טיוטה, עצה או המלצה, שניתנו לצורך קבלת החלטה, למעט התייעצויות הקבועות בדין."

30. בעע"ם 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נגד הוצאת עיתון הארץ, פ"ד ס(4) 217 (2006), הבהיר בית המשפט העליון כי הרציונל העומד בבסיס סעיף 9(ב) לחוק חופש המידע הוא הגנה על הרשות הציבורית – כדי שזו תוכל למלא כראוי את תפקידיה. וכך נקבע בעמוד 238 לפסק הדין:

"מתן אפשרות לעובדי הרשות לקיים ביניהם דיאלוג פתוח וגלוי, בלא חשש כי דברים שייאמרו על ידיהם בדיונים פנימיים או בחוות דעת פנימיות ייחשפו לעין כול, נועד אפוא להגן על איכות החלטותיהן של רשויות הציבור ועל האפקטיביות של תהליך קבלתן וזיהוי התכלית המרכזית שביסוד הסייג..."

ראו גם: ת"א (שלום י-ם) 22938/97 מינהל מקרקעי ישראל נ' שרביט (פורסם בנבו, 18.1.2004); בג"ץ 6268/00 קיבות החותרים אגודה שיתופית חקלאית נ' מינהל מקרקעי ישראל, פ"ד נה(5) 639 (2001).

31. כך עולה גם מדברי ההסבר להצעת החוק (הצעת חוק חופש המידע, התשנ"ז-1977, ה"ח 397, 404):

"לשם ביצוע תפקידיה מקיימת רשות ציבורית דיונים פנימיים או תחקירים פנימיים ועובדיה מכינים חוות דעת שונות, החיוניות לשם גיבוש מדיניות וקבלת החלטות. חלק מחוות הדעת מבשילות לכדי מדיניות מחייבת וחלקן נגזרות. הערכה מקובלת היא, כי לא ניתן לקיים דיונים כנים במסגרת הפעילות של הרשות, אלא אם כן יובטח מעטה מסוים של חסיון לתהליך גיבוש שיקול הדעת של הרשות ולתהליך הביקורת הפנימית של הרשות."

32. בהתאם לכך, נקבע בפסיקה כי רשות ציבורית רשאית להימנע ממסירת דו"ח המציג נתונים, שעל בסיסם עשויה אותה רשות לקבל החלטה סופית בעניין.

33. ראו למשל את דברי בית המשפט העליון בעע"ם 3300/11 מדינת ישראל - משרד הביטחון נ' גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע (פורסם בנבו, 5.9.2012), בפסקה 19 לפסק הדין:

"החריג הקבוע בסעיף 9(ב) אינו מוגבל לרישומים פנימיים המשקפים את ההתייעצות גופא (כגון פרוטוקול), והוא כולל מסמכים אשר הוכנו עובר להתייעצות. כך עולה מלשון הריבוי הננקטת בסעיף: 'מידע בדבר דיונים פנימיים, תרשומות של התייעצויות... וכן חוות דעת, טיוטה, עצה או המלצה, שניתנו לצורך קבלת החלטה'."

34. ודוק, בעת"ם (מינהליים י-ם) 6019-08-14 בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ נ' משרד התקשורת (פורסם בנבו, 3.11.2014), הבהיר בית המשפט כי הסעיף חל גם באשר למסמכים שנוצרו על-ידי גורמים החיצוניים לרשות, ובלבד שמדובר במסמכים המהווים בסיס לדיוניה הפנימיים של הרשות:

"המסקנה שלפיה מדובר בנסיבות המקרה ב'טיוטה' אינה נלמדת רק מכותרת המסמכים והתכתובות שבאו לפנייהם ואחריהם, אלא בשל התקיימות בנסיבות המקרה של תכלית הסייג שבסעיף 9(ב) לחוק... כך הדבר, שכן בגילוי המסמכים המבוקשים היא בנסיבות המקרה כדי אותו 'אפקט מצנן' שעניינו רתיעה מקיום דיונים כנים בלא שמובטח חסיון לדעות המוחלפות בקבלת ההחלטה וקיום דיאלוג 'פתוח וגלוי'..." (שם, פסקה 24 לפסק הדין).

35. הדברים יפים גם לענייננו. חוות הדעת, שהוכנה על-ידי די"ר שלומי פריזט, הועברה ליו"ר ועדת השרים לענייני חקיקה.

36. בדיונים מסוג זה, המהווים התייעצות פנימית של רשות במסגרת פועלה כמעצבת מדיניות, קיימת חשיבות מיוחדת לתהליך קבלת החלטות כנה וחופשי, המתבסס על מידע מלא ומדויק. על כן, מניעת גילוייה של חוות הדעת מתבקש בענייננו, וזאת, על מנת להבטיח את התכליות העומדות בבסיס סעיף 9(ב) לחוק חופש המידע – דיאלוג פתוח, כנה ומלא של הרשות.

[REDACTED]

37. כל זאת בשים לב לסודיות הדיונים שבועדת השרים לענייני חקיקה והעמדות המוצגות שם (ראו סעיף 27 לעיל).

ו. מסירת המידע עלולה לפגוע באופן ממשי באינטרסים המסחריים, הכלכליים והמקצועיים של [REDACTED]

38. סעיף 9(ב)6 לחוק חופש המידע קובע, כי הרשות רשאית לסרב למסור "מידע הנוגע לעניינים מסחריים או מקצועיים הקשורים לעסקיו של אדם, שגילוי עולל לפגוע פגיעה ממשית באינטרס מקצועי, מסחרי או כלכלי".

39. ודוק, המונח "ענין מסחרי או מקצועי" פורש בפסיקה באופן רחב, כחל גם על מסמכים ומידע שאינם עונים להגדרה של "סוד מסחרי" כהגדרתו בחוק עוללות מסחריות (ראו: עניין שידורי קשת).

40. במקרה שלפנינו לא יכול להיות ספק, כי המידע המבוקש הינו בעל ערך רב [REDACTED] ופרסומו עלול לגרום לפגיעה ממשית באינטרסים המסחריים, הכלכליים והמקצועיים שלה.

41. המידע המבוקש כולל חוות דעת שבה מובאים, [REDACTED]

42. אין ולא יכול להיות חולק, כי מידע ונתונים מעין אלה מהווים עניינים מסחריים-מקצועיים מובהקים של [REDACTED] וחשיפתם עלולה לפגוע פגיעה ממשית [REDACTED] ובפעילות המסחרית שאותה [REDACTED] מנהלת.

43. יש לזכור ולהדגיש, [REDACTED]

44. יתרה מכך, המצב אליו מתייחסת חוות הדעת – לפיו עיתון "ישראל היום" [REDACTED] – עודו שורר, כך שלמעשה חוות הדעת עודנה נכונה ורלוונטית גם היום, וככל שהחוק יעלה שוב לדיון במליאת הכנסת, תעמוד היא בפני הגורמים המקצועיים.

45. חשיפתה של חוות הדעת תאפשר להתחקות אחר דפוסי פעילות בשוק העיתונות בישראל, מאפייניהם והיקפם, שהינם בעלי חשיבות מסחרית ומקצועית, מהמעלה הראשונה.

46. ודוק, חשיפתם של המאפיינים המסחריים, הכלכליים והמקצועיים של שוק העיתונות בישראל שבאים לידי ביטוי במסגרת חוות הדעת, עלולה לגרום לפגיעה ממשית באינטרסים המוגנים של [REDACTED] וזאת מבלי שקיים אינטרס ציבורי קונקרטי לגילויים.

47. בעניין שידורי קשת, מציין כבוד השופט י' דנציגר, כי סעיף 9(ב)6 לחוק חופש המידע דומה לסעיף 552(b)4 שב-Freedom of Information האמריקני, וכי ביסוד סעיף הפטור עמד החשש, כי חשיפה של מידע סודי של גופים פרטיים עלולה לגרום להיעדר שיתוף פעולה עתידי של גופים פרטיים עם רשויות השלטון, באופן שיפגע בתפקודן של הרשויות הציבוריות (שם, פסקאות 70-71 לפסק הדין).

48. בהמשך לכך קבע כבוד השופט י' דנציגר, כי תכלית הוראת סעיף 9(ב)6 לחוק חופש המידע הינה "הגנה על פגיעה בעסקיו של צד שלישי, באמצעות גילוי מידע אודותיו, אלא אם כן האינטרס הציבורי מצדיק פגיעה כזו".

[REDACTED]

49. המלומד פרופ' זאב סגל מציין, בהקשר זה, בספרו הזכות לדעת באור חופש המידע (התש"ס-2000) (להלן – "סגל"), בעמוד 210, כי הוראת סעיף 9(ב)6 לחוק חופש המידע חלה על "עניין" ולא רק על מה שהוא בבחינת "סוד" מסחרי, אלא גם על אינטרס, זיקה או ציפייה, והיא מוענקת לשם מניעת פגיעה בעסקיו של אדם.

50. בעע"ם 11120/08 התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל - רשות ההגבלים העיסקיים (פורסם בנבו, 17.11.2010) קבע בית המשפט העליון, כי תחום התפרסותה של ההגנה המוקנית בסעיף 9(ב)6 לחוק חופש המידע הינו רחב.

51. וכך נקבע בעמודים 15-17 לפסק הדין:

"...התשובה לשאלת הפגיעה בזכות הקניינית בענייננו, המשליכה על האיזון בין זכויות הצדדים השלישיים לבין הזכות למידע, אינה מובנת מאליה. תשובה זו נגזרת מהגדרתו של המידע, לאור המונחים המופיעים בסעיף 9(ב)6 לחוק ומהגדרתם של מונחים אלה כזכויות קנייניות. לשון הסעיף מתייחסת גם לסוד מסחרי או מקצועי וגם לאינטרסים כלכליים אחרים, החורגים מהגדרות אלה... כך, בענייננו, אף אם נאמר כי לאור פרשנות מצמצמת, אין המידע המבוקש חוסה תחת הגדרת 'סוד מסחרי', אין בכך כדי לגרוע מן העובדה כי המידע המבוקש נוגע לעניינים מסחריים שאפשר שגילויים יפגע באינטרס מקצועי של חברה ומשכך, חוסה הוא תחת סעיף 9(ב)6 לחוק... מקום בו נקבע שמדובר בזכות קניינית, יש לבחון האם מדובר בפגיעה בגרעין הזכות או בפריפריה שלה, ואת עוצמת הפגיעה הנגזרת בענייננו מרמת הפירוט והמידע המבוקש בדבר הסכמי הבלעדיות (ברק, מידתיות במשפט, בעמ' 444-445).

52. באופן דומה, נקבע בעת"ם (מינהליים י-ם) 522/06 התנועה לחופש המידע נ' רשות השידור הממונה על חופש המידע (פורסם בנבו, 20.2.2007), כי גם מנקודת ראות ציבורית יש להעדיף את זכות הקניין של הרשות הציבורית או של הגורם הפרטי אשר עימו התקשרה, על פני מימוש זכות הציבור לקבל מידע מהרשות.

ז. סיכום

53. נוכח הנימוקים שפורטו לעיל, [REDACTED] סבורה, כי אין מקום להיעתר לבקשה לגילוי המידע.

54. ככל שיוחלט לדחות את התנגדותה זו של [REDACTED] על אף כל הטעמים המפורטים לעיל, מתבקש משרד המשפטים לפעול בהתאם להוראות סעיף 13(ב) לחוק חופש המידע, ולהודיע [REDACTED] על החלטתו בכתב, וכן מתבקש להימנע ממסירת המידע המבוקש למשך 45 ימים מיום המצאת החלטתו [REDACTED] וזאת – על מנת לאפשר לה למצות את זכויותיה על-פי דין, לרבות פניה לערכאות משפטיות.

55. למען הסדר הטוב יובהר, כי אין באמור במכתבנו זה, או במה שלא נאמר בו, כדי לפגוע בכל זכות או טענה שק [REDACTED] או כדי למצות את טענותיה, כפי שאין בו להוות ויתור על כל זכות או טענה כאמור.

[REDACTED]